

JESUS INVITA ELS AFLIGITS AL SEU MESTRATGE

per ISIDRE GOMÀ

Els cridats a entrar a l'Escola de Jesús, constitueixen una categoria concreta de persones; són aquells a «qui el Fill els vol revelar» el coneixement de Déu, *els petits* en els ulls dels quals brilla la benaurança de la llum. Són els *pobres* els *anawim*, el *poble de la terra*, les ovelles maltractades: tots els cansats i afeixugats.

La invitació va dirigida a tots els cansats i afeixugats. En la realitat contemporània de Jesús i de la comunitat apostòlica, aquestes paraules assenyalen el poble sotmès a la Llei de Moisès, no com a tal sinó en quant explicada i aplicada pels *escribes i fariseus*. L'ànima sincera d'Israel estava subjugada per la dictadura d'aquells qui, més que mestres, s'haurien pogut anomenar escarcellers espirituals. A les seves víctimes, es a dir, als *petits*, els diu Jesús: «Veni a mi», i en paral·lelisme sinònim, afegeix: «Preneu el meu jou damunt vostre [...] i apreneu de mi». És una invitació a canviar de jou; a deixar el pesat i aclaparador dels *savis i prudents* i acceptar el de qui és «suau i cordialment humil». No es tracta precisament d'incorporar-se a una congregació, escola o poble, d'acceptar un sistema o de consagrar-se a un moviment, sinó d'adherir-se vitalment a una persona: d'anar a Jesús.

L'ofertament és de «descans o repòs per a les vostres ànimes». El repòs que substitueix el cansament o l'angoixa és un dels aspectes més entranyables del tresor cristià de la pau, que es dona als humils, objecte del beneplàcit diví.

L'al·licient «perquè el meu jou és suau i la meva càrrega lleugera» podria sonar com una paradoxa, i encara com un sarcasme, a oïdes de qui, entenent-lo superficialment, el comparés al conjunt de l'Evangeli en la seva exigència de cooperació per part de l'home. La invitació «preneu el meu jou» s'assembla a aquell imperatiu que és condició de *seguiment* per al deixeble: «prendre la creu». I seria massa poètic dir que la *creu*, objectivament parlant, és suau i lleugera, perquè, si ha de ser conforme a l'Evangeli, no pot menys que fer-se insuportable per a les espatlles humanes, si no se senten enrobustides per una força superior. L'alliberació del jou que imposaren els *savis i entesos* no s'alleugera pel fet de ser substituït per un codi de petites regles per la nova llei del Sermó de la Muntanya; resulta més *suau i lleuger* rentar-se les mans tantes vegades com prescriuen els fariseus que no pas estimar cristianament i fer el bé a un enemic personal. La suavitat és interna, i el *repòs* és fortalesa.

Les contrarietats, diu sant Tomàs d'Aquino comentant aquest passatge, «no són pesades, perquè estan assaonades per l'amor; perquè quan algú estima a algú, no li és feixuga qualsevol pena que sofreixi per ell; d'on resulta que l'amor fa lleu tot allò que és pesat i impossible. Per tant, si algú estima de veritat Crist, res no li resulta pesat, i per això la nova llei no l'afeixuga».